

Sygn. akt VI Ka 293/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 października 2020 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca: sędzia Elżbieta Kosecka - Sobczak

Protokolant: st. sekr. sąd . Joanna Prabucka – Ochniak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Iławie Jana Wierzbickiego

po rozpoznaniu w dniu 1 października 2020 r. w Elblągu sprawy

E. B. (1) s. G. i B. ur. (...) w G.

oskarżonego o czyn z art. 158 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Iławie

z dnia 20 stycznia 2020 r. sygn. akt II K 256/19

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. A. K. 516,60zł brutto za obronę udzieloną oskarżonemu z urzędu przed sądem II instancji,

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie przed sądem II instancji.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 293/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Iławie z dnia 20 stycznia 2020r. w spr. II K 256/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mających wpływ na jego treść	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Obrońca oskarżonego stawiając ww zarzut położył nacisk tylko na dowody i okoliczności korzystne dla oskarżonego E. B. (1), a nie chciał dostrzec dowodów i okoliczności obciążających, gdyż:</p> <ul style="list-style-type: none"> - poza wyjaśnieniami oskarżonego E. B. (1), który zaprzeczył by brał czynny udział w pobiciu pokrzywdzonego i podawał tylko że odciągał uczestników bójki od siebie, to pominął dowody obciążające wymienione w formularzu pisemnego uzasadnienia wyroku w części „ocena dowodów. Dowody będące podstawą ustalenia faktów”, w tym w szczególności relacje P. K. który opisał sytuację odciągania T. K. i E. B. od pokrzywdzonego z którym m.in. E. B. się szarpał, co potwierdził też w pierwszych relacjach T. K., - sytuacja w czasie bójki była dynamiczna, ale pomimo tego pokrzywdzony na rozprawie podał, że był bity przez grupę 5-6 osób i że udział w tym brał oskarżony, -żona pokrzywdzonego również podała, że jej mąż był bity przez grupę kilku osób, 		

- S. T. zeznała, że doszło do szarpaniny pomiędzy pokrzywdzonym a grupą osób, której świadek towarzyszyła,

- biegły lekarz ocenił, że pokrzywdzony mógł doznać stwierdzonych obrażeń w okolicznościach opisywanych przez pokrzywdzonego,

a dowody te we wzajemnym powiązaniu wskazują na oskarżonego E. B. jako na uczestnika bójki po stronie atakujących pokrzywdzonego, po tym jak pierwszy fragment zdarzenia rozegrał się pomiędzy P. S. a pokrzywdzonym. Nie było więc tak – jak sugeruje obrońca- by osoby przesłuchane w sprawie jednogłośnie zaprzeczały udziałowi E. B. w pobiciu pokrzywdzonego.

Tym samym nie potwierdziła się teza skarżącego jakoby rola oskarżonego sprowadzała się tylko do załagodzenia sytuacji i nie mogły realnie służyć do wykazania tej tezy zacytowane w uzasadnieniu apelacji fragmenty wyrwanych z kontekstu relacji pokrzywdzonego czy świadków oraz powołanie się na wyjaśnienia oskarżonego. A wobec tego nie było podstaw by dać wiarę tylko wyjaśnieniom oskarżonego (nawet jeżeli konsekwentnie nie przyznawał się on do zarzucanego mu czynu) czy tym fragmentom dowodów które przytoczył obrońca. A sama odmienna ocena materiału dowodowego zaprezentowana przez obrońcę, którą starał się uzasadnić głównie wyjaśnieniami oskarżonego, bez skutecznego wykazania, jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego dopuścił się sąd I instancji w dokonanej przez siebie ocenie całego materiału

dowodowego, nie mogła stanowić skutecznego środka prowadzącego do uznania trafności postawionego zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych.

Należy też przypomnieć, że konstrukcja bójki lub pobicia nie wymaga z reguły bardzo trudnego dowodowo ustalenia, który z uczestników zajścia zadał cios pociągający za sobą skutki decydujące o kwalifikacji prawnej. Konstrukcja bójki lub pobicia pozwala na ograniczenie się do ustalenia, czy dana osoba brała udział w bójce i jakiego typu była to bójka z uwagi na jej skutki (zob. wyrok SA w Łodzi z 12.10.2000 r., II AKa 181/00, KZS 2001/7–8, poz. 65, a także wyrok SA w Warszawie z 3.03.2016 r., II AKa 357/15, LEX nr 2112342, Wróbel Włodzimierz (red.), Zoll Andrzej (red.), Kodeks karny. Część szczególna. Tom II. Część I. Komentarz do art. 117-211a, opubl. WKP 2017),

Odpowiedzialność za udział w pobiciu ponoszą wszyscy sprawcy działania, chociażby bezpośrednio nie zadawali konkretnych ciosów konkretnemu pokrzywdzonemu i niezależnie od tego, czy można im przypisać zadanie ciosu powodującego następstwa, o których jest mowa w art. 157§1 kk, jeśli przewidywali lub mogli oni przewidywać skutki pobicia, a oskarżony E. B. przyłączając się do bójki, w której grupa osób szarpała pokrzywdzonego i zadawała mu ciosy, to

wspólnie z osobami z tej grupy realizował znamiona czynu przestępnego, mając świadomość wspólnego działania.

Wniosek		
o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego , ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
z przyczyn dla których zarzuty z apelacji uznano za niezasadne		
Lp.	Zarzut	
2. Obrazy przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia 2	obrazy przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia tj. art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 92 kpk i art. 410 kpk, art. 366§1kpk i art. 424§1kpk	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Wbrew zarzutom obrońcy to sąd I instancji zgromadził materiał wystarczający do rozpoznania sprawy i dokonania ustaleń faktycznych w sprawie (a więc brak podstaw do ustalenia obrazy art. 366§1kpk), a następnie ocenił cały ten materiał (bez obrazy art. 92 kpk, art. 410 kpk) zgodnie z zasadami z art. 4 i 7 kpk. Mimo bowiem tego, że w trakcie dynamicznego zdarzenia jakim jest bójka to część świadków nie była skupiona na zachowaniu oskarżonego, a część nie była zainteresowana by opisywać agresywne zachowania wobec pokrzywdzonego po to		

by uchronić siebie lub kolegów od odpowiedzialności karnej, to przecież P. K. wyraźnie opisał udział oskarżonego E. B. w bójce polegający na szarpaniu razem z T. K. pokrzywdzonego. To zaś, że inni członkowie grupy towarzyszącej najbardziej agresywnemu P. S. nie opisali wprost udziału oskarżonego w szarpaniu pokrzywdzonego w sposób oczywisty wynika z chęci uchronienia się i kolegi-oskarżonego od odpowiedzialności. Choćby oceniając zeznania dziewczyn towarzyszącym chłopcom z grupy P. S. to należy zauważyć, że opisały czyn jakby prowadziły wybiórczą obserwację tego zdarzenia (ale dostrzegły okoliczności odciążające), co powoduje, że nie można było im zeznaniom nadać takiej rangi by na ich podstawie uniewinnić oskarżonego czy innych uczestników tj. P. S. czy T. K.- już prawomocnie skazanych za udział w tej bójce.

Skarżący nie mógł też skutecznie oprzeć się na relacjach P. S. z rozprawy który najpierw nie przyznawał się do udziału w bójce, by potem przyznać się i dobrowolnie poddać się karze, by następnie w zeznaniach w niniejszej sprawie wesprzeć wersję oskarżonego E. B. i przedstawić się jako ofiara działań pokrzywdzonego, co czyni jego relacje z rozprawy, którymi chciał pomóc oskarżonemu niewiarygodnymi. Dlatego słusznie sąd I instancji uznał za wiarygodne tylko te okoliczności z relacji poszczególnych osób, które można było zweryfikować pozytywnie w świetle zasad z art. 7 kpk.

Na k. 218 akt (str. 1 formularza UK 1 uzasadnienia) znajdują się ustalenia faktyczne sądu I instancji dot. opisu bójki i zachowań

oskarżonego E. B. w trakcie bójki, co podważa tezę skarżącego, że sąd I instancji nie ustalił zachowań E. B. wyczerpujących znamiona bójki.

Nie doszło też do zarzucanej obrazy art. 424 kpk, gdyż lektura formularza UK 1 Uzasadnienia zawiera i ustalenia faktyczne dot. roli E. B. w bójce i ocenę dowodów będących podstawą ustalenia faktów i ocenę dowodów nieuwzględnionych przy ustaleniu faktów a także wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku i rozstrzygnięć. Treść tego formularza powalała więc by zapoznać się z powodami dla których sąd I instancji odrzucił wiarygodność dowodów odciążających, co umożliwiło ocenę prawidłowości rozumowania sądu. Należy też zauważyć, że pisemne uzasadnienie wyroku jest sporządzane już po wyroku, stąd naruszenie art. 424 kpk nie stanowi obrazy prawa procesowego mogącej mieć wpływ na treść orzeczenia, a wręcz aktualnie wady pisemnego uzasadnienia wyroku nie mogą stanowić podstawy do uchylenia wyroku (art. 455a kpk).

Nadto z jednej strony skarżący zarzucił sądowi I instancji obrazę art. 366§1kpk, by jednocześnie stwierdzić, że sąd ten przeprowadził wszystkie niezbędne dla rozstrzygnięcia sprawy czynności dowodowe pozwalające temu sądowi na ustalenie stanu faktycznego, tylko nieprawidłowo go ocenił i nie ustalił konkretnych zachowań oskarżonego wyczerpujących znamiona zarzucanego mu przestępstwa. Jednak lektura pisemnego uzasadnienia wyroku i wskazane tam ustalenia faktyczne zawierają opis nagannych działań oskarżonego E. B.

polegających głównie na szarpaniu pokrzywdzonego wspólnie z innymi uczestnikami bójki, co powoduje niezasadność i tego zarzutu.	
Wniosek	
o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego , ewentualnie o uchylene wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięzłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
z przyczyn dla których zarzuty z apelacji uznano za niezasadne	
Lp.	Zarzut
3	naruszenia art. 158§1kk poprzez jego błędna wykładnię # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięzłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
Sąd I instancji w pisemnym uzasadnieniu wskazał powody dla których uznał, że oskarżony wyczerpał znamiona przestępstwa udziału w bójce i rozważania te zasługują na ich uwzględnienie. Oskarżonemu przypisano działanie wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami. A elementami współsprawstwa są i element strony przedmiotowej - wspólne wykonanie czynu zabronionego oraz element strony podmiotowej - porozumienie	

dotyczące wspólnego wykonania tego czynu. Przy czym ustawa nie wymaga żadnej szczególnej formy, w jakiej porozumienie ma być zawarte, co przesądza, że może mieć ono albo wyraźny albo konkludentny charakter. O porozumieniu można mówić zarówno wówczas, gdy sprawcy wspólnie realizują wcześniej ustalone przestępne przedsięwzięcie, jak i wtedy gdy wcześniej ustaleń takich nie podejmowali, a i tak wspólnie realizują znamiona czynu przestępnego, mając świadomość wspólnego działania. Przepis art. 18 § 1 KK nie określa czasu, w którym ma dojść do porozumienia wprost czy konkludentnego. Może to być przed rozpoczęciem działań, jak i w trakcie wykonywania czynu przestępczego, najpóźniej w momencie realizacji działań sprawczych (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 lutego 2014 r. II AKa 427/13). A w sytuacji gdy najpierw doszło do konfrontacji pomiędzy pokrzywdzonym a P. S. a potem przyłączyli się E. B. i T. K. i razem szarpali pokrzywdzonego i zadawali mu ciosy, przy czym w finale bójki doszło do kopnięcia pokrzywdzonego w twarz, to wszystko wskazuje, iż E. B. – nawet jeżeli wcześniej nie porozumiewał się z pozostałymi – przyłączył się do bójki mając świadomość tego że przyłącza się do strony mającej przewagę liczebną i że zadawanie ciosów przez więcej niż jedną osobę pokrzywdzonemu, może wywołać u pokrzywdzonego obrażenia ciała takiego typu, które spowodują wyczerpanie znamion art. 158§1kk. Dlatego sąd I instancji słusznie przyjął, że E. B. w takich warunkach działał z zamiarem ewentualnym, bo nawet jeżeli nie chciał by pokrzywdzony doznał

obrażeń opisanych w zarzucie, to godził się na możliwość ich powstania, a nawet powstania skutków o bardziej niebezpiecznym charakterze, biorąc udział w pobiciu choćby poprzez szarpanie pokrzywdzonego i zwiększenie swoim udziałem przewagi agresorów nad pokrzywdzonym. A wobec tego nie można było skutecznie domagać się tego by rozdzielić odpowiedzialność oskarżonego E. B. sprowadzając ją ściśle do działań tego oskarżonego i potraktować go tak jakby nie był członkiem grupy agresorów. Dlatego zaszyły podstawy do przypisania E. B., działającemu wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, udziału w przestępstwie z art. 158§1kk.

Ponadto jak wskazano w komentarzu do art. 158 kk (Budyn-Kulik Magdalena i in., Kodeks karny. Komentarz aktualizowany, opubl. Lex 2020), to przepis art. 158 stanowi namiastkę odpowiedzialności zbiorowej. Nie można jednak uznać go za wyłom od zasady indywidualizacji odpowiedzialności, ponieważ sprawca popełnia własny czyn polegający na wzięciu udziału w bójce lub pobiciu. Owa quasi-odpowiedzialność zbiorowa przejawia się w tym, że sprawca odpowiada na podstawie przepisu art. 158 niezależnie od tego, czy to właśnie jego zachowanie stanowi o niebezpieczeństwie dla życia lub zdrowia oraz czy można mu przypisać np. zadanie uderzenia powodującego uszczerbek na zdrowiu lub utratę życia (Zoll [w:] Wróbel, Zoll II/1, s. 387; Królikowski [w:] Królikowski, Zawłocki, Szczególna I, s. 330–331; postanowienie SN z 7.06.2017 r., III KK 89/17, LEX nr 2329444; wyrok SA we Wrocławiu z 13.04.2017 r.,

II AKa 61/17, LEX nr 2317708). W orzecznictwie wskazuje się, że udziałem w bójce lub pobiciu może być każda forma świadomego współdziałania uczestników pobicia, a w jej ramach również każdy środek użyty do ataku na inną osobę (inne osoby), jeżeli wspólne działanie powoduje narażenie człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku wskazanego w art. 156 § 1 lub w art. 157 § 1 k.k. (por. np. wyrok SA w Białymstoku z 8.07.2014 r., II AKa 126/14, LEX nr 1496354). Do przypisania sprawy udziału w pobiciu nie jest konieczne udowodnienie, że zadał on pokrzywdzonemu lub pokrzywdzonym cios w postaci uderzenia, kopnięcia itp., a wystarczające jest świadome połączenie działania jednego ze sprawców z działaniem drugiego człowieka lub większej grupy osób przeciwko innemu człowiekowi lub grupie osób. Sprawcy odpowiadają niezależnie od tego, czy można ustalić, który z nich spowodował konkretne następstwa, ale pod warunkiem że każdy z nich możliwie nastąpienia ich przewidywał albo mógł i powinien był przewidzieć (wyrok SA w Krakowie z 29.06.2010 r., II AKa 69/10, KZS 2010/9, poz. 28, podobnie postanowienie SN z 11.01.2017 r., IV KK 285/16, LEX nr 2254801).

A przenosząc te rozważania w realia przedmiotowej sprawy, to pomimo, że nie można było ustalić aby to E. B. zadał uderzenie czy uderzenia powodującego uszczerbek na zdrowiu pokrzywdzonego, to w świetle ustalenia że brał udział w bójce choćby szarpiąc pokrzywdzonego (o czym wyraźnie zeznał P.K.), to zaszły podstawy

<p>do przypisania oskarżonemu czynu takiego jak w pkt. I wyroku, słusznie zakwalifikowanego z art. 158§1kk. Bo własny czyn oskarżonego w świetle konstrukcji przestępstwa z art. 158§1kk polegał już na wzięciu udziału w pobiciu po stronie grupy osób atakujących pokrzywdzonego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego , ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>z przyczyn dla których zarzuty z apelacji uznano za niezasadne</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>4.</p>	<p>rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu kary</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>-podniesienie tego zarzutu nie mogło być skutecznie uzasadniane tym, że oskarżony nic nie zrobił pokrzywdzonemu i powinien być uniewinniony, bo wymierzenie kwestionowanej kary jest przecież następstwem przypisania winy, a w świetle wcześniejszych rozważań, to wina oskarżonemu w popełnieniu</p>		

przypisanego przestępstwa z art. 158§1kk została wykazana,

- w sytuacji gdy sąd I instancji skorzystał z instytucji z art. 37a kk i orzekł – wobec uprzednio karanego oskarżonego-karę wolnościową 6 miesięcy ograniczenia wolności (a nie maksymalną karę ograniczenia wolności w wymiarze 2 lat), w miejsce kary pozbawienia wolności do lat 3 z sankcji art. 158§1kk, to już z tego względu zarzut rażącej surowości kary jest nieuzasadniony,

- przyłączenie się przez E. B. do szarpania, bicia pokrzywdzonego, który w wyniku zachowań działających wspólnie i w porozumieniu osób doznał obrażeń ciała, spowodowało możliwość orzeczenia i od E. B. na rzecz pokrzywdzonego nawiązki, przy czym należy zauważyć, że nawiązka od E. B. to 500zł a zadośćuczynienie od najbardziej agresywnego P. S. dla pokrzywdzonego to kwota dwukrotnie wyższa czyli 1.000zł (patrz wyrok k. 147), nadto w pisemnym uzasadnieniu wyroku powołano się na relatywnie lekkie obrażenia doznane przez pokrzywdzonego, co przemawia za tym, że sąd I instancji właściwie uwzględnił i role poszczególnych uczestników bójki i charakter obrażeń ciała pokrzywdzonego w kształtowaniu odpłaty karnej, w tym wysokości nawiązki z pkt. II zaskarżonego wyroku,

a wobec tego brak było podstaw do przyjęcia, że kara zasadnicza z pkt. I wyroku i nawiązka z pkt. II tego orzeczenia są tak surowe, że nie można było zaakceptować ich postaci i wymiaru w realiach rozpoznawanej sprawy

Wniosek	
o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego , ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
z przyczyn dla których zarzuty z apelacji uznano za niezasadne	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
zaskarżony wyrok sądu I instancji	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Z przyczyn dla których nie uwzględniono zarzutów i argumentów z apelacji	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	

1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
pkt. II i III	<p>- ponieważ oskarżonego w postępowaniu odwoławczym reprezentował obrońca ustanowiony z urzędu, to należało zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz kancelarii tego obrońcy kwotę 516,60zł brutto tj. uwzględniającą podatek VAT (art. 29 ust. 1 prawa o adwokaturze, §4 ust.1i3, §17ust.2 pkt.4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu)</p> <p>-z uwagi na nieuwzględnienie zarzutów z apelacji wniesionej przez obrońcę kosztami za postępowanie odwoławcze należało obciążyć oskarżonego, ale z uwagi na trudną sytuację finansową oskarżonego (niskie dochody, konieczność zapłacenia nawiązki) to zwolniono go od tego (art. 636§1 kpk, art. 624§1kpk)</p>

7. PODPIS